

**Βιβλιοθήκη &
Κέντρο Πληροφόρησης**

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**Library &
Information Centre**

ARISTOTLE UNIVERSITY OF THESSALONIKI

Αναγνωριστικό τεκμηρίου / Document ID: **5027_40**

Ηλ. διεύθυνση τεκμηρίου / Document URL: **<http://digital.lib.auth.gr/record/139828>**

Το πρωτότυπο τεκμήριο αποτελεί τμήμα της συλλογής της Βιβλιοθήκης και Κέντρου Πληροφόρησης του ΑΠΘ.
Η παρούσα ψηφιακή αναπαράσταση του πρωτοτύπου διατίθεται χωρίς χρέωση, με άδεια
Creative Commons 'Αναφορά Δημιουργού-Παρόμοια Διανομή 4.0'.

The physical item is part of Aristotle University of Thessaloniki Library Collection.
This digital representation of the original is made available to the public, under the
Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

©2015 Βιβλιοθήκη και Κέντρο Πληροφόρησης, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης
©2015 Library and Information Centre, Aristotle University of Thessaloniki, Greece

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής
Ανάπτυξης

ψηφιακή **εΡΑ**άδα
Όλα είναι δυνατό
Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
"Ψηφιακή Σύγκλιση"

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του έργου "Δημιουργία Καινοτόμων Υπηρεσιών Ψηφιακής Βιβλιοθήκης του ΑΠΘ"
που χρηματοδοτήθηκε από το Ε.Π. ΕΣΠΑ 2007-2013 - "Ψηφιακή Σύγκλιση". Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΡΟΣ ΥΛΙΣΤΑΣ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια ἴδε τεύχ. 39).

Ὁ πέμπτος καὶ τελευταῖος λόγος τῶν Ὑλιστῶν, ὁ ἐκ τῆς μικροκεφαλίας δεικνύων ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατὰ γεται ἀπὸ τὸν πίθηκον, εἶνε πάντων τῶν λόγων αὐτῶν ὁ φρικωδέστατος.

Πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὸν λόγον τοῦτον παραθέτομεν λόγους σπουδαίων φυσιολόγων. Ὁ Βισχόφ λέγει. «Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι οἱ ἐγκέφαλοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πιθήκου ἀναπτύσσονται μὲν ὁμοίως, ἀλλ' ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου προβαίνει εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα ἀναπτύξεως, ἐνῶ ὁ τοῦ πιθήκου μένει ἐπὶ ὠρισμένης βαθμίδος. Δύναται ὅμως νὰ εἴπῃ τις μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι οἱ ἐγκέφαλοι οὗτοι ἐξ ἀρχῆς κατὰ διάφορον τρόπον ἀναπτύσσονται, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἑκάτερος ἀπὸ

αὐτοὺς ἰδίαν πορεῖαν ἀναπτύξεως ἔχει, οὐδέποτε συμφωνοῦν πρὸς ἀλλήλους.» ⁴⁷ Ὁ Σχίφ λέγει. «Τὸ εἶδος τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου τόσον διαφέρει ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἄλλων ζώων, ὥστε πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν διάφορον ὁργανισμόν αὐτῶν. Εἶνε γεγονός, ὅτι παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ἐντελής ἡμιπληγία, δηλαδὴ παράλυσις τῶν ἄκρων τοῦ ἡμίσεος τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ προσώπου, εἶνε συνηθέστατον σύμπτωμα ἐν ἀσθενείαις τοῦ ἐγκεφάλου, ἐνῶ τοῦτο εἰς κανὲν ἄλλο ζῷον δὲν συμβαίνει.» ⁴⁸ Τοῦτο δεικνύει, ὅτι παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ συμβαίνει διασταύρωσις τῶν νεύρων κατὰ τὴν εἰσόδον αὐτῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, δὲν συμβαίνει ὅμως διασταύ-

⁴⁷ Βισχόφ Δι Γροσινβινδουν. τὲς μέν-
σχεν. σ. 7. ⁴⁸ Σχίφ Λερπούχ τι φυσιολογ.
Λ, 568.

ρωσις καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις. Συμπεραίνεται λοιπὸν, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου διαφέρει κατὰ ποιὸν ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον ἄλλου ζώου, καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸν τοῦ πιθήκου. Ὁ Φιρχόφ εἶπε. «Μέχρι σήμερον ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ καταδειχθῇ ἄμεσος συνάφεια τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ πιθήκου· διότι πραγματικὴ συνεχὴς σειρὰ δὲν ὑπάρχει.»⁴⁹ Ὁ Ρογγεμόντ λέγει. «Ὁ πιθήκος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ κρανίου βαδίζουσιν ἀντίστροφον ὁδὸν, ὥστε ὅσον τελειοποιοῦνται τόσον, ἀπομακρύνονται.»⁵⁰ Ὁ Προυνέφ λέγει. «Ὁ πιθήκος διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀνατομικῶς καὶ δι' ἄλλα καὶ κυρίως διὰ τὸν διαφορώτατον τρόπον τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐγκεφάλου.»⁵¹ Ὁ προειρημένος Φιρχόφ ἐν τινι ὁμιλίᾳ του ἐν Βερολίνῳ τὸ 1869 εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς. «Ἐζήτησεν ὁ Φόγτ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι διὰ νοσώδους διαταράξεως ὁ ἄνθρωπος δύναται τοσοῦτον νὰ μεταβληθῇ, ὥστε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ γένος τῶν πιθήκων, ἥτοι νὰ προέλθῃ ἐξ αὐτοῦ εἰδὸς τι πιθήκου. Ἡ ἀπόδειξις ὅμως αὐτοῦ ἦτο ἐλλειπεστάτη, διότι ὁ Φόγτ μονομερέστατα περιωρίσθη εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ κρανίου.» Ὁ Φόγτ εἶχεν ἐπιχειρήματα τὰ κρανία 7 ἐρῆθων καὶ 3 παιδίων μι-

κροκεφάλων, δὲν εἶχε δὲ κανένα ἐγκέφαλον μικροκεφάλου,⁵² ἵνα παραβάλῃ πρὸς ἐγκέφαλον πιθήκου· ὅτι δὲ εἶνε ἄτοπον νὰ παραβάλῃ τις κρανίον μικροκεφάλου πρὸς ἐγκέφαλον πιθήκου εἶνε φανερόν, φανερόν δὲ προσέτι εἶνε ὅτι καὶ τὰ συμπεράσματα θὰ εἶνε ἄτοπα. Τοῦτο ἔπαθεν ὁ Φόγτ· ὁ Σάνδερ ὅμως παραβαλὼν τοὺς ἐγκεφάλους δύο μικροκεφάλων πρὸς ἐγκέφαλον πιθήκου, ἐξήγαγε συμπεράσματα ἀντίθετα, διότι εἶδεν ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μικροκεφάλου οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δεικνύει προσέγγισιν εἰς τὸν τύπον τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ πιθήκου.⁵³ Κατὰ τοῦ Φόγτ κατεξanéστησαν ἐπιστημότατοι ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ἐπὶ νωπῶν μικροκεφαλικῶν ἐγκεφάλων στηρίζομενοι ἔδεδείκνυν τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα τῶν ἐγκεφάλων τούτων. Κατὰ τὴν ἐν Στουτγάρδῃ σύνεδον τῶν ἀνθρωπολόγων ὁ ἐκ Τυβίγγης καθηγητῆς Λούσκας παρουσίασε τὸ κρανίον καὶ τὸν ἐγκέφαλον τῆς μικροκεφάλου Μαργαρίτας φὸν Στέττερ, ἀποθανούσης ἐν Στουτγάρδῃ τὸ 1871 ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν ἐν τελείᾳ ἀμβλύτητι τοῦ πνεύματος. Ὁ ἐγκέφαλος αὐτῆς εἶχε μέγεθος ἐνὸς τρίτου ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου κανονικῶς καὶ τελείως ἀνεπτυγμένου, ἦτο δὲ πολὺ μικρότερος ἀπὸ ἐγκέφαλον γορίλλα. Ὁ Λούσκας ἔδειξεν ὅτι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὡ-

⁴⁹) Βάλτζερ, Βέπερ τί ἄουρ τέρ ὀργανισμ. ⁵⁰) Ρογγεμόντ, τέρ οὔρμενσχ. ⁵¹) Ἐπιθεώρησις τῶν εἰδήσεων περὶ ἱστορ. τῶν ἀνθρώπων.

⁵²) Σχαιδ. μελ. σ. 60. ⁵³) ἐν τῷ Φυσιοδίρει, ἐφημερίδι, τοῦ 1868.

μοιάζεν ὁ ἐγκέφαλος οὗτος ἐγκέφαλον πιθήκου, ἀλλ' ἦτο ὅλως διόλου διαφόρως κατεσκευασμένος.⁵⁴ Ἡ παρατήρησις αὕτη κατέδειξε τὸ ψευδὲς τῆς θεωρίας τοῦ Φόγτ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιστρέφει εἰς τὸν πίθηκον, καὶ ἐπομένως ὅτι κατὰγεται ἀπὸ τὸν πίθηκον. Ἐν τῇ συνόδῳ ἐκείνῃ συνεφώνησαν μετὰ τοῦ Λούσκα ὁ Φιρχόφ, ὁ Ἐσκερ, ὁ Σχαφχάουζεν, ὁ Γέγερ, ἐξετάσαντες καὶ αὐτοὶ ἕκαστος ἐγκέφαλον μικροκεφάλου.⁵⁵

Τοιαύτη καὶ ἡ ἀπάντησις ἡμῶν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ὑλιστῶν τὴν περὶ ψυχῆς, ἣν κατηρτίσαμεν ἀναγνόντες τὰς Μελέτας Σχαϊδεμάχερ. Τώρα πιστεύω ὅτι καὶ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐκφωνήσῃ μεθ' ἡμῶν κατὰ τῆς διδασκαλίας τῶν Ὑλιστῶν, παρῶδων τὸ τοῦ Φόγτ, «Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶνε ὅπως λέγουσιν οἱ Ὑλισταί, δὲν εἶνε τῷ ὄντι ὅπως λέγουσιν οἱ Ὑλισταί.»

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 ἡ Σεπτεμβρίου 1886.

Ἰωσήφ Χ. Γεωργιάδης

φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς

ΕΚΔΡΟΜΗ ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙ- ΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΤΡΙΓΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΑ.

Πολλὰς ἀληθῶς καὶ ποικίλας ἀποκομίζονται ἐντυπώσεις οἱ καθ' ἕκα-

στον ἔτος τὰς τυρβώδεις πόλεις κατὰ τὸ θέρος φεύγοντες καὶ εἰς τὰς ἐξοχὰς διατρίβοντες. Ὁ δροσερὸς ἀήρ, τὸν ὁπτεῖον καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῶν ἐξοχικῶν ἐκείνων τόπων ἀνέπνεον, τὰ διαυγέστατα καὶ ψυχρότατα ὕδατα, ἅπερ ἔπινον, αἱ ἀθῶαι διασκεδάσεις, ἅς μετ' ἄλλων φίλων καὶ συγγενῶν διεσκεδάζον ὑπὸ τὰς σκιὰς ὑψηλῶν καὶ πλατυσκίων πλατάνων, καὶ τόσαι ἄλλαι εὐάρεστοι τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως ἀπολαύσεις, καὶ μόνον ἀναμνήσεως ἀντικείμενα γινόμενα προξενούσιν ἄφατον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου θυμηδίαν καὶ εὐχαρίστησιν. Ἰδοὺ τί μοι ἔγραφε φίλος περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς ἀπολαύσεων: «ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀνανεύεται, αἱ δυνάμεις τοῦ ἀναζωογονοῦνται· ἀπαλάττεται δι' ἀθῶων καὶ τερπνῶν διασκεδάσεων πρὸς καιρὸν τῶν βιωτικῶν ἀσχολιῶν καὶ τῶν κοπώσεων τοῦ πνεύματος, καὶ κατερχόμενος εἴτα τῶν ἐξοχῶν τούτων διανύει τὸν βίον του νέαις ἐφοδιασμένος δυνάμεσι· ποῦ τύρβη ἐκεῖ καὶ ἀσχολία; πάντοτε ἀνάπαυλα, τέρψις, διάχυσις». Ἀλλὰ ταύτης τῆς τέρψεως καὶ διαχύσεως δικαιοτάτα βεβαίως πρέπει νὰ ἀπολαύωσι κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας οἱ τὸ λοιπὸν τοῦ ἔτους ἀκαμάτως καὶ καρποφόρως ἐργασθέντες· διότι μετὰ τοὺς πόνους πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἀνάπαυλα καὶ μάλιστα τοιαύτη, ἵνα ἀνακτησάμενοι τὰς διὰ τῆς ἐργασίας ἀπολεσθείσας

⁵⁴) Σχαϊδ. μελέται σ. 64. ⁵⁵) αὐτόθι.

δυνάμεις ισχυρότεροι καὶ θαρραλεώτεροι ἀποδυθῶσιν εἰς νέους ἀγῶνας. Τὴν ἀνάπαυλαν τοῦ σώματος, καὶ τοῦ πνεύματος οὐδαμῶς πρέπει νὰ νομίζῃ τις ὡς μὴ ἀναγκαίαν· «οὐδ' ὑγείης τῆς περὶ τὸ σῶμα ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ» λέγει ὁ σοφὸς Πυθαγόρας, διότι ἄνευ ταύτης «πάντ' ἐστὶν ἀνωφελὴ ἀνθρώποισιν» ἀνακράζει ἐξ ἑτέρου ὁ μουσουργὸς Ὁρφεύς. Καὶ πρὸς τί ἄλλο ἢ πρὸς τοιαύτην ἀνάπαυλαν ὁ προνοητὴς καὶ κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος ἐποίησατο τὴν εὐάρεστον ταύτην περιτροπὴν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός; Καὶ αὐτὴ ἡ γῆ, ἵνα καρποφορήσῃ γονίμως, ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως, καὶ πάντα δ' ἐν γένει τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπόκεινται τῷ κανόνι τούτῳ. Τούτων τῶν ἰδεῶν ἀμφιλαφῶς ἀντεγρόμενος διενουοῦμην καὶ ἐγὼ νὰ ποιήσω ἐκδρομὴν τινα εἰς ἐξοχικόν τι μέρος πρὸς σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ἄμα ἀνάπαυσιν, ἡγνόουν δ' ὅμως ποῖον νὰ ἐκλέξω μέρος· ἀλλὰ πολλοὶ φίλοι τότε ἐπιστάντες ἐξέβαλόν με τῆς τοιαύτης ἀπορίας συστήσαντες τὰ περίχωρα τῆς Προύτης δικαίως ὡς λαμπρὰ τῶν πόνων ἀναπαυτήρια.

Ἦν ἡμέρα Παρασκευὴ ὅτε ἐτοιμάσας τὰ πρὸς ἀναχώρησιν ἐπέβην τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ποθητά μοι μέρη, ἀνυπομόνως ἀναμένων τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου. Ἡ θάλασσα τότε ἦν πλήρης ἀτμοπλοίων, πλοίων καὶ παντοειδῶν

λέμβων· κῶπαι ἀναριθμητοὶ ὑπ' ἀναριθμῶν χειρῶν κινούμεναι ἐπληττον τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ λέμβοι δίκην ταχυπτέρων πτηνῶν διέσχιζον τὰ ἡρεμοῦντα τοῦ πόντου κύματα διευθυνόμενοι, ἄλλοι μὲν εἰς ἀτμόπλοια, ἄλλοι δ' εἰς πλοῖα, ἄλλοι εἰς τὸν Γαλατᾶν καὶ ἄλλοι εἰς Φανάριον καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ. Πανταχοῦ ὑπῆρχε κίνησις· πανταχοῦ κραυγαὶ ἀπιόντων ἢ ἐρχομένων· πολλαχοῦ ἠκούοντο φωναὶ ἐριζόντων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ τις λεμβοῦχος ἀκίνητος ἰστάμενος ἐν τῷ ἡρέμα κινουμένην λέμβον ἐμελεν ἁσμά τι ἀναμένων τὴν τύχην του. Ἐν τοῖς πλοίοις μετὰ περιεργείας ἐβλεπον πολλοὺς ναύτας εὐστροφώτατα καὶ ταχύτατα πολλὰς ποιοῦντας ἐργασίας, τοὺς μὲν δεξιώτατα ἀναρριχωμένους εἰς τοὺς ἰστούς, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν κατερχομένους· τοὺς μὲν ἐκκενύοντας τὸν φόρτον, τοὺς δὲ καθαρίζοντας τὰ καθάρσεως χρῆζοντα. Ἐν ᾧ δὲ μετὰ περιεργείας καὶ θαυμασμοῦ ἐβλεπον ἀπλήστως ἅπασαν ταύτην τὴν πυρετώδη κίνησιν, αἶφνης ἠκουον τοὺς διαπεραστικούς συριγμούς τῶν ἀτμοπλοίων ἐκ πολλῶν σύναμα σημείων ἐξερχομένους, ὑπ' ὧν ἀπεσπώμην τῆς θέας ἐκείνης τείνων τὸ οὖς καὶ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ συρίζοντα ἀτμόπλοια· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀξίολογον παρεῖχον θέαν. Πλήρη ποικίλης καταστάσεως καὶ τάξεως ἀνθρώπων, διέσχιζον ὑπερῆφάνως τὰ ὕδατα ἔχοντα ἔνια καὶ μουσικὴν κέρπουσαν

τάς ψυχάς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἐπιβατῶν.

Τί δὲ νὰ εἶπω καὶ περὶ τῆς θεάς τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἡ βασιλὶς αὕτη τῶν πόλεων, ἡ ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Βοσπόρου κειμένη, παρίσθησι θέαμα ὄντως μαγευτικώτατον. Καθὼς δέ τις ὅταν εἰσέλθῃ εἰς λαμπρὸν καὶ εὐανθὴ κήπον, βλέπων πλείστου λόγου ἄξια καὶ εὐωδέστατα παντοειδῆ ἄνθη, δὲν γινώσκει ἀλλ' ἀπορεῖ ἐπὶ πολὺ ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐκλέξας νὰ λάβῃ καὶ ποῖον νὰ καταλίπῃ, οὕτω καὶ ἐγὼ περὶ Κωνσταντινουπόλεως προκειμένου δὲν γινώσκω ποῖον νὰ εἶπω καὶ ποῖον νὰ παραλίπω, πόθεν ν' ἄρξωμαι καὶ ποῖ νὰ τελευτήσω. Νὰ περιγράψω τὰς μεγαλοπρεπεστάτας αὐτῆς οἰκοδομὰς δημοσίας τε καὶ ἰδιωτικὰς; ἀλλ' ἡ ταπεινὴ περιγραφή μου ἔσται ἀναμφιβόλως κατωτέρα τῆς πραγματικότητος. Νὰ περιγράψω τοὺς εὐθαλεῖς καὶ αἰεθαλεῖς παραδείσους δι' ὧν διαποικίλλεται; ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς μου κάλαμος δὲν δύναται νὰ παραστήσῃ ἀξίως καὶ παραστήσας νὰ ἐκτιμήσῃ αὐτοὺς δεόντως. Ν' ἀναφέρω τοῦλάχιστον τὰ πάμπολλα θαυμασία, ἅτινα ἐγκρύπτει ἡ μεγαλοπρεπὴς αὕτη ἡ πάλαι τοῦ Βύζαντος κόρη; ἀλλ' εἶνε τσαῦτα καὶ τηλικαῦτα, ὥστε ἡ περιγραφή αὐτῶν καὶ φαντασίας ζωηρὰς καὶ τόπου καὶ χρόνου μακροῦ δέονται. Τὴν πόλιν ταύτην ἐξύμνησε μὲν πάλαι ποτὲ εὐδαιμονίσαν τοὺς κατοίκους τὸ

θεοπρόπον τῆς Πυθίας στόμα.

"Ὀλβιοὶ οἱ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν
'Ακτὴν Ὀρθοίαν ἐνυγρον παρὰ τε στόμα
Πόντου.

ἐξύμνησε δὲ καὶ ὁ Μανασσῆς ἀνακράξας

Ὡ γῆ Βυζαντίς, ὦ πόλις τρισελβία
'Ὀρθαλμὲ τῆς γῆς, κόσμη τῆς Οἰκουμένης,
'Ἐλαυγὲς ἄστρον, τοῦ κάτω κόσμου λύχνη.

ἐπήνεσε δὲ δι' ἀδοκίμων στίχων καὶ
Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος

Πόλις βελτίστη πόλεων, χώρα χωρῶν καλίστη
Τὸ μῆκος περιμήκιστε τὸ πλάτος εὐρυτάτη,
Πόλις ἐξαιρέτος Θεοῦ τοῦ Παντοκράτο-
ροῦντος.

Προκαθημένη τῶν δύο τῆς Οἰκουμένης τμημάτων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἔχει θέσιν ἀξιολογωτάτην «εὐφυῶς πρὸς κρᾶσιν ὥρων ἔχουσαν» καὶ ἀφρονίαν καρπῶν· κατοικεῖται δ' ὑπ' ἀνθρώπων πάσης φυλῆς, γλώσσης καὶ θρησκείας. Ἐντὺς αὐτῆς ἡ κίνησις εἶνε μεγάλη. Ἐκεῖ τράπεζαι πρὸ καφενείων, ἀλλοῦ μουσικῆ καὶ ἄσματα, ἀλλαχοῦ φωναὶ Ἑβραίων, ἐκεῖ ἥχος εὐάρεστος κροτούντων ἐν ταῖς τραπέζαις τῶν τραπεζιτῶν χρημάτων, παρέκει οἰνοπωλεῖα καὶ εὐθυμίαι, ἐκεῖ ἄσμα ἀηδόνων καὶ κραυγαὶ παιδίων, παρέκει κραυγαὶ ἀχθοφόρων, κρότος τρυχιοδρόμων, κρότος ἀμαξῶν, ὄνων βροντῶδεις ὀγκημοὶ καὶ . . . καὶ . . . Ἐν αὐτῇ εὐρίσκονται ἑκατομυριοῦχοι πολλοί, ἀλλὰ καὶ μηδενέχοντες οὐκ ὀλίγοι,

ἐπαίται δὲ πλεῖστοι· ἀλλοίμονον εἰς τὸν διαβάτην τῆς γεφύρας τοῦ Καρα-κιοῦ· στρατὸς ὁλόκληρος ἐπαιτῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν τῆς γεφύρας, ὡς ὅπλα τὰς χεῖρας προβαλλόμενοι, ζητοῦσιν ὅ,τι ἡ φυσικὴ συμπάθεια ἀπαιτεῖ καὶ ὁ θεὸς νόμος διακελεύεται. Βεβαίως πολλοὶ μεταξὺ τούτων εἶνε μᾶλλον ἀποστροφῆς ἄξιοι καὶ ἀποπομπῆς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ αἵκτου καὶ συμπαθείας, ὁ μὲν στερούμενος χεῖρας, ὁ δὲ στερούμενος ποδῶν, ὁ δὲ ὀφθαλμῶν, ὁ δ' ἑτέρου τινὸς μέλους, ἄλλος δὲ καὶ ὀφθαλμῶν καὶ χερῶν στερούμενος πειράται νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τῶν διαβατῶν ἁσμάτιά τινα ἐλεεινὰ δηλωτικὰ τῆς οἰκτρᾶς αὐτοῦ καταστάσεως δι' οἰκτρᾶς καὶ παραπονητικῆς φωνῆς ᾄδων.

Ἐν' ᾧ πλήρης θαυμασμοῦ ἐθεώρουν τὸ μαγευτικὸν τῆς τε Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν ἐν τῇ λιμένι θεάμα, ἡσθάνθηεν τὸ ἀτμόπλοιον κινούμενον· πλῆθος πολὺ συνωθεῖτο περὶ τὴν κλίμακα καὶ τοσοῦτον, ὥστε πολλοὶ μικροῦ δεῖν κατέπεσον εἰς τὴν θάλασσαν. Τέλος ἀπομακρυνθέντος τοῦ πλήθους τὸ ἀτμόπλοιον ἤρξατο νὰ διασχίζῃ δίκην δελφίνος τὴν θάλασσαν. Ἡ πόλις τοῦ Κωνσταντίνου μεγαλοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος ἔφρουγε μεθ' ἀпасῶν τῶν καλλονῶν αὐτῆς ὅπισθεν ἡμῶν, μετ' ὀλίγον μόλις διεκρίνομεν αὐτήν, εἶτα δὲ παντελῶς ἠφανίσθη. Τότε βλέπων τὴν ταχύτητα μεθ' ἧς τὸ ἀτμόπλοιον διέσχισε τὴν

ὕγραν κέλευθον, ἐπεδόθην εἰς σκέψεις ἀναλογιζόμενος τὰ θαυμάσια, ἅπερ κατώρθωσε τὸ τῶν ἀνθρώπων πολυμήχανον πνεῦμα. Τί, διελογιζόμεν, ἄρα γε ἤθελεν εἶπῃ ὁ Ὁράτιος ἐκεῖνος, ἂν ἔβλεπε τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ἀφ' ὧς καὶ παχέως διασχίζον τὰ ὕδατα τοῦ ἀτρυγέτου Πόντου; Τί ἤθελεν εἶπῃ ἐκεῖνος, ὅστις ἐχαρκτήρισε τὸ ἀνθρώπινον γένος ὡς αὐθαδές, διότι ἐπεχείρει δι' εὐθραύστων πλοίων νὰ διασχίζῃ τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν θαλασσῶν, ἅς κατ' αὐτὸν πρὸς χωρισμὸν τῶν ἡπείρων ὁ Θεὸς προώρισεν; Διαλογιζόμενος ταῦτα ἔστρεψα περὶ ἑμαυτὸν τὰ βλέμματά μου· εἶδον ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸ πέλαγος· περίξ ἡμῶν πλήρης ἐπεκράτει γαλήνη· ἐνόμιζον ὅτι ἐκοιμᾶτο τὸ τῆς θαλάσσης ἀκοίμητον ῥεῦμα· δελφίνες καθ' ὁμάδας ἐξερχόμενοι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ καταδυόμενοι πάλιν εἰς αὐτὴν συνέπαιζον, ὡς φαίνεται, γνωστὰ μόνον αὐτοῖς παίγνια· ὑπῆρχον ἑνιαχοῦ καὶ ἄλλα μεγάλα τῆς θαλάσσης ζῶα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἐξερχόμενα, ἀλλὰ ταῦτα σμικρὰν ἢ οὐδεμίαν ἀληθῶς μοὶ ἐπροξένουν ἐντύπωσιν, διότι ἔλην μου τὴν προσοχὴν ἐξήντλησαν αἱ ἀγέλαι ἐκεῖναι τῶν παιζόντων δελφίνων, ὧν εἰς μὲν κατὰ τὴν μυθολογίαν ἔσωσε τὸ περίφημον ἐκεῖνο τῶν Μουσῶν τέκος, τὸν θεῖον μουσουργὸν Ἀρίονα, ἄλλος δέ τις κατὰ τινα ἕτερον ἀστει-
ον μῦθον κατεπόντισε αὐθάδη πίθη-

κον ἀναιδῶς ψευσάμενον καὶ περὶ τοῦ Πειραιῶς ὡς περὶ ἀνθρώπου καὶ δὴ φίλου αὐτοῦ εἰπόντα. Μετ' ὀλίγον δὲν ἐφαίνοντο πλέον· τότε ἔστρεψα τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου· μεγίστη ὑπῆρχε καὶ ἐν αὐτῷ κίνησις καὶ εὐθυμία. "Ἄλλοι μὲν τῶν ἐπιβατῶν ἔτρωγον, ἄλλοι ἔπινον μελιθεῖα οἶνον, ἄλλοι ἔφαλλον, ἄλλοι ἐτραγῶδουν ὑπὸ τὸν ἦχον λυγροφθόγων μουσικῶν ὀργάνων, ἄλλοι ἐκ μέσης καρδίας ἐκάγχαζον, ἄλλοι περιεπάτουν σκυθρωποί, ἄλλοι πολυφρόντιδες καθ' ἑαυτοὺς ἐποίουν διάφορους λογαριασμοὺς μετροῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων, μία δὲ τις γυνὴ ταλαίπωρος στερηθεῖσα κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τὸν σύζυγόν της ἄφθονα ἔγεε καὶ ἀπαρηγόρητα δάκρυα. Ἐν ᾧ βλέπων ταῦτα συνεπάθουν ἐν τῇ καρδίᾳ τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ γυναικὶ διανοούμενος καὶ ἄκων τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπείων, ἰδοὺ ἐπιφαίνεται τις Μωαμεθανός, ὅστις προσεγγίτας ἠρώτησε περὶ τῆς πατρίδος μου. Εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἀπήντησα εὐχαρίστως διότι ἐφαίνετο, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, σεβαστὸς καὶ ἄξιος συναναστροφῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀνὴρ. Ἡ ἀπάντησίς μου ἐνεποίησέν αὐτῷ μεγάλην εὐχαρίστησιν, διότι κατ' εὐτυχῇ συγκυρίαν ἦτο πατριώτης· ὡς γνωστὸν δὲ οἱ πατριῶται ἐν ξένῃ συναντώμενοι ἀγαπῶνται καὶ σχετίζονται μάλλον ἢ ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν. Ἐνῶ συνδιελεγόμεθα περὶ τῶν τῆς πατρί-

δος ἰδοὺ ἕτερος νέος Μωαμεθανός συμπαθείας ἄξιος ἐμφανίζεται πρὸ ἡμῶν. Ὁ δυστυχὴς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον εἶχε φθάσας εἰς τὰ πρόθυρα τῆς μωρίας· ἄλλοτε μὲν ἀπεύθυνεν ἑαυτῷ ἀκαταλήπτους ἐρωτήσεις, πρὸς ἃς πάλιν ὁ αὐτὸς ἀκαταλήπτως ἀπῆντα· ἄλλοτ' ἐγέλα χάσκων καὶ προσβλέπων τοὺς ἐπιβάτας μηδενὸς γελοίου ὑπάρχοντος, ἔτρεχεν ἄνω κάτω· συνελάμβανε τοὺς ἰστούς τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἐκτοπίσῃ αὐτούς· ἄλλοτε ἀνοίγων πᾶσι δυνάμει τὸ στόμα καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς ἐστρέφετο πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἐξέφρασα τότε τὴν θλίψίν μου τῷ καλῷ ἀγαθῷ πατριώτῃ, ὅστις γινώσκων αὐτὸν εἶπεν ὅτι ὁ οὕτω μωρὸς φαινόμενος εἶχε πληθύν ἁπειρον γνώσεων περὶ τὰ γράμματα ψυχῇ καὶ σώματι ἐκ παιδὸς ἀφοσιωθείς· ἴσως λοιπὸν τὰ πολλὰ γράμματα εἰς μανίαν αὐτὸν περιστρέψαν.

("Ἐπεται συνέχεια).

I. Ω.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Φίλιππος.

(Συνέχεια· ἴδε τεύχ. 39).

Τότε ὁ Φίλιππος διηγῆθη ὅτι ἤξευρε περὶ τῆς μνηστῆς του. Ἡ Ἑλπινίκη, (οὕτως ὠνομάζετο ἡ μνηστή του), ἦτο θυγάτηρ πλουσίου Ἀμερικανοῦ. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις ὅμως νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς, ὅτι ὑπῆρξεν ἀνέκα-

θεν Ἀμερικανός, διότι ἦτο κτηματίας τῆς Μαρτινίκης· ἀλλ' εἶχε ζήσει ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν ταῖς Ἑνωμέναις Πολιτείαις καὶ ἐκεῖ πρὸ πάντων εἶχεν ἀνατραφῇ ἡ Ἑλπινίκη. Πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε αὕτη εἶχε στερηθῇ τὴν μητέρα της, ὁ πατήρ της δὲν ἐσκέφθη πλέον ἄλλο τι ἢ νὰ ἐξαργυρώσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν. Τοῦτο ὅμως ἀπῆται πολὺν χρόνον· ἡ δ' Ἑλπινίκη εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν πρῶτη. Διέπλευσε λοιπὸν τὸν Ὠκεανὸν μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ της, καὶ ἐφθασεν εἰς Παρίσιους· ὑπεδέξατο δ' αὐτὴν μετὰ χαρᾶς ἡ ἐν Παρίσιος Ἀμερικανικὴ ἀποικία. Ἐπειδὴ δὲ ἡγάπα τὸν κόσμον καὶ τὰς διασκεδάσεις, ἤρχισε νὰ συχνάσῃ εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐορτάς. Τότε δὲ συνέβη ὁ Φίλιππος καὶ αὕτη νὰ συναντηθῶσιν.

Καθ' ὅσον ὁ Φίλιππος ὠμίλει, ἔτι περισσότερον ἡ ἀνησυχία εἰκονίζεται ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Κλοτίλδης καὶ τῆς κυρίας Ἐζύου. — Δὲν εἶναι ταῦτα ἡθὲ ἐμπρόποντα εἰς νεάνιδα, εἶπεν ἡ τελευταία.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐθέλωσεν ἐαυτὸν ὡς ἐκ τούτου προσβεβλημένον. Ὁμολογεῖ ὅτι αἱ Γαλλίδες νεάνιδες δὲν εἶχον τὸν τοιοῦτον πρόπον τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἐν Ἀμερικῇ ἡ τοιαύτη ζωὴ ἦτο συνήθης. Ἐκεῖ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νεότητός των, πᾶσα νεάνις καὶ πᾶς νέος ζητεῖ εὐθύμως σύζυγον ἐν τῇ τύρβῃ τῆς πόλεως ἢ ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῶν ἀγρῶν. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ὥρων ἀπὸ τῆς γυναικείας των παραδίδοται εἰς ἀτελευτήτους χοροὺς ἢ ἐξερχόμενοι εἰς περιπάτον ἔξω τῆς πόλεως συλλέγουσιν ὁμοῦ λευκάνθεμα ὑπὸ τὰς σκιερὰς ἀτραποῦς τοῦ δάσους μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν δοκιμάζοντες ἀλλήλους καὶ ἀνταγαπόμενοι προτείνουν πρὸς ἀλλήλους νὰ μνηστευθῶσι λέγοντες ἀλλήλοις: «Θέλετε νὰ μνηστευθῶμεν;» Τότε, ὅσον καὶ ἂν τοῦτο ἤθελε λεχθῇ χαμηλοφώνως ἐνώπιον πολλῶν ἢ ἐνώπιον τῆς μεγάλης φύσεως, ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἐκ τούτου ταρραττομένη, θὰ προσκάλει ἀρεύτως τὸ μοιραῖον νὰ ἰδοράτων καὶ παντοδυνάμων μαρτύρων. Ἦσαν δ' οὗτοι, προσέθηκεν ὁ Φίλιπ-

πος προσπαθῶν νὰ συνηγορῇ ὀλίγον ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς του, τὰ ἄθωα καὶ καθαρὰ αἰσθημάτων τῆς εἰκοσαετοῦς ἡλικίας των καὶ ἡ μυτικὴ αὐτῶν τιμιότης, ὥστε συνέδουν τὸν νέον καὶ τὴν νεάνιδα, καὶ πρὸς τοῦτοις οἱ νόμοι καὶ τὰ ἥθη, ὥστε ἐπροστάτευον τὴν τελευταίαν κατὰ πάσης ἐγκαταλείψεως. Ἐκεῖνος ὁ ὑποίας ἤθελε προδώσῃ αὐτὴν, δὲν θὰ διέφευγεν εἰ μὴ διὰ τῆς φυγῆς ἢ τῆς ἀτιμίας, χειροτέρας καὶ αὐτῆς τῆς φυγῆς, τὴν καταδίκην, ἥτις ἤθελε τὸν πληγῇ, τὸν παρὰ τῶν συγγενῶν του διωγμὸν καὶ τὸν παρὰ τῆς δημοσίας γνώμης στιγματισμὸν του. Ταῦτα δὲν εἶναι βεβαίως χειρότερα προστάσια διὰ τὰς νεάνιδας παρὰ ἡ φρόνησις αὐτῇ, ἡ θεωρουμένη μήτηρ τῆς ἀσφαλείας, ἀπὸ τῆς ὑποίας δὲν ἀφίνουσιν ἐν Γαλλίᾳ τὰς νεάνιδας νὰ παραιτηθῶσιν.

Ἡ κυρία Ἐζύου ἔσπευε τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ Κλοτίλδη ἤκουε μετὰ θλίψεως.

— Ἀλλ' ἂν οὐ σὲς τὸ εἶπα! ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος. Καί, ὅταν θὰ ἴδῃτε τὴν Ἑλπινίχην, θὰ ἤσθε τῆς γνώμης μου· θὰ καταλάβετε πᾶσαν τὴν περισκεμμένην θέλησιν τὴν ὑπάρχουσαν ὑπὸ τὴν φαινομένην ἐλευθερίαν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν πρακτικὴν σοφίαν τὴν περιεχομένην ἐν τῇ ὀλίγων ἀνδρικῇ ταύτῃ ἀνατροφῇ. Ἡ Ἑλπινίκη ἔχει εὐτολμόν καὶ ἀρετὴ ἐμπιστοσύνην, ἥτις θὰ σὲς εὐχαριστήσῃ. Θὰ ἐννοήσῃτε ὅτι αὕτη ἡξεύρει κάλλιστα νὰ προφυλάττῃ ἐαυτὴν καὶ δὲν καταφρονεῖ εἰ μὴ τοὺς κινδύνους οἱ ὁποῖοι οὐδामῶς πράγματι ὑπάρχουσιν. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι, ἂν αὕτη μὲ ἔχει ἐκλέξει, ἐγὼ ἂν ἐτέρου εἶμαι ἀνίκανος νὰ τὴν ἀπατήσω. Τέλος ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸς τοῦτοις ἀποδεικνύει ὅτι δυνατὰ τις ἔχων τὴν ἡλικίαν μου νὰ νυμφεuthῇ εἶναι ὅτι καὶ ὁ πατήρ τῆς Ἑλπινίκης ἐνυμφεuthῇ νέος· διότι ἦτο τότε σχεδὸν εἰκοσι τριῶν ἢ εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐζύου.

— Εἶναι ἀληθές, δὲν σὲς εἶπον τὸ ὄνομά του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἡ Κλοτίλδη,

μετ' ἡ μικρᾶς τινος ταραχῆς ἔλαβε μηχανικῶς ἐν ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ αὐτῆς. Ὁ Φίλιππος ἡπατήθη ἐκ τῆς χειρονομίας τῆς ταύτης. — Θέλεις ταῖον; εἶπεν εἰς αὐτήν.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν.

Ὁ Φίλιππος λοιπὸν ἐγένισσε τὸ ποτήριόν της.

— Λοιπὸν; εἶπεν ἡ Κυρία Ἐζύου.

— Ὁνομάζεται Βρυένιος.

Ἄμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Κλοτίλδη, ἣτις ἐκράτει τὸ ποτήριόν της μετ' ἐνθουσιασμοῦ χεῖρα, ἠθέλησε νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὸ ἐκτόπησε κάτω ἀρκετὰ ὀρμητικῶς.

— Τί ἔχεις λοιπὸν; ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος.

— Τίποτε· ἦτο μία ἀνεπιτηδεύτης.

Μετὰ ταῦτα δὲ οὔτε αὐτὴ οὔτε ἡ κυρία Ἐζύου εἶπον τίποτε. Ἀμφότεραι, θαθέως τεταραγμέναι, ἐζήτουν νὰ καταπραῖνουν τὴν ταραχὴν τῶν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρωναν τοῦτο.

— Σὺς διεκοίνωσα ταῦτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος, ταύτην τὴν ἐσπέραν, διότι ἡ Ἑλπινίκη ἠθέλησε τοῦτο καὶ διότι ὁ κύριος Βρυένιος θὰ φθάσῃ προσεχῶς. Πρέπει λοιπὸν ἡ Κλοτίλδη καὶ σὺ νὰ ἐτοιμασθῆτε νὰ εἴπητε εἰς αὐτὸν ὅτι εἶμαι ἄξιος νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα του.

— Προσεχῶς, εἶπες, ἐπιθύρυσεν ἀσθενῶς ἡ Κλοτίλδη, πρόκειται νὰ φθάσῃ ὁ κύριος Βρυένιος;

— Μάλιστα.

— Καλὰ! τέκνον μου, εἶπεν ἡ κυρία Ἐζύου, θὰ ὑπάγωμεν νὰ τὸν ἴδωμεν.

— Ἐμπρὸς, ἐπανελάθεν ὁ Φίλιππος, διὰ τί νὰ ταραχθῇτε ἐκ μιᾶς τοσοῦτον ἀπλουστάτης εἰδήσεως; Ἀφετέ με νὰ σὰς κατασπασθῶ! εἰσθε ἀμφότεραι ἀγαθαὶ ὡς ὁ πανάγαθος Θεός. Καὶ ἔπειτα, μέλλω νὰ σὰς ἀφήσω, διὰ νὰ σκεφθῇτε τί θὰ εἴπητε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Δὲν ἦτο ὅμως τοῦτο μόνον τὸ αἷτιον, διὰ τὸ ὁποῖον τὰς κατελίμπανεν. Μετὰ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἡλικίας

του δὲν εἶχε μαντεύσει τὰς μυστικὰς ταραχὰς τῆς κυρίας Ἐζύου καὶ τῆς Κλοτίλδης καὶ οὐδὲν εἶχεν ἴδῃ πέραν τῆς συγκαταθέσεως ἣν αὐταὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἔδιδον εἰς τὰ σχέδιά του. Ἐσπευδεν, ἵνα φέρῃ τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν εἰς τὴν Ἑλπινίκην. Ἡ νεανίς τὸν περιέμενεν ἀνυπομόνως· διότι ἤξευρε τὴ διάβημα ὅπερ ἐμελλε νὰ πράξῃ καὶ τὸν εἶχε παρακινήσει εἰς τοῦτο.

Ἐν ὅσῳ ἡ Ἑλπινίκη ἡγάπα τὸν Φίλιππον μετ' εὐτυχοῦς φαιδρότητος ἐν ταῖς διασκεδάσεσι καὶ τῷ κόσμῳ καὶ ἐδέχετο παρ' αὐτοῦ ἀπλὴν φιλοφροσύνην καὶ εὐγενῆ περιποίησιν, διετήρει μυστικὸν τὸ αἰσθημα τῆς καρδίας της καὶ εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθη τὴν συμπάθειαν, ἣτις ἀνεπτύσσετο ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἀπρὸς αὐτὴ καὶ ἐκεῖνος ἔκαμον πρὸς ἀλλήλους τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτός των καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐνασχολῇται μόνη της εἰς ματαιὰς διασκεδάσεις, ἤσθαι ἑαυτὴν κἄπως ἀπομεμονωμένην ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἣτις δὲν ἦτο πατρίς της, καὶ εἶχεν ἀνάγκην συμπαθείας καὶ προστασίας. Λοιπὸν παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἐζύου καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἡγάπα ἥδη χωρὶς νὰ τὰς γνωρίσῃ, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὸ στήριγμα, τὸ ὁποῖον πρῶτην ἥδη φορὰν ἐφαίνεται εἰς αὐτὴν ἀναγκαῖον διὰ τὴν νεότητά της. — Αὐριοῦν θὰ ἐπισκεφθῶ αὐτάς, εἶπεν εἰς τὸν Φίλιππον.

— Καὶ διὰ τί ὄχι ταύτην τὴν ἐσπέραν; ἀπήντησεν οὗτος. Αὗται εἶναι ὅλως συγκεκινημέναι δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχω εἶπει εἰς αὐτάς διὰ σὰς. Κάμετε εἰς αὐτάς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην τώρα ἀμέσως. Θὰ τὰς εἴπω ὅτι ἐγὼ τὴν ἠθέλησα ἵνα ἐξ αὐτῆς αἰσθανθῶσιν ἐκκληξιν καὶ χαράν.

— Ἔστω, εἶπεν· ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ τὰς ἴδω.

Ἐν τούτοις ὅτε ὁ Φίλιππος εἶχεν ἀναχωρήσει, ἡ κυρία Ἐζύου καὶ ἡ Κλοτίλδη εἶχον διαμείνει εἰς εἶδος τι θάμβους. Παρετήρουν ἀλλήλας καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ ὁμιλήσωσιν. Ἐπὶ τέλους ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐκρατήθη πλέον· κατέστη ὡχροτάτη καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ὅποῖον τραῦμα

ἔλαβον ἐνταῦθα! εἶπεν. Νὰ μάθω ταιουτο-
τρόπως ὅτι ζῇ καὶ εἰς ὁποίας περιστάσεις,
Θεέ μου! Δὲν ἤξευρα τί ἀπέγεινε καὶ ἤλ-
πιζον σχεδὸν νὰ μὴ τὸ μάθω ποτέ.

Ἡ κυρία Ἐζύου, ἥτιον τεταραγμένη κα-
τ' ἐπιφάνειαν, ἦτο ἐνδομύχως ὡσαύτως
δύως συγκεκινημένη. Ἔλαβε λοιπὸν τὰς
δύο χεῖρας τῆς θυγατρὸς της καὶ τὰς ἔσφιγ-
ξεν ἰσχυρῶς. Θὰ σκερθῶμεν τί πρέπει νὰ
κάμωμεν. Πρέπειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ
Φιλίππου. Θὰ ἀγωνισθῶμεν ὁμοῦ, Κλοτίδῃ.
Εἶμαι, δὲν τὸ ἀγνοεῖς, ἡ καλλιτέρα φίλη
σου, καὶ ἔχομεν ἀκόμη καιρὸν πρὸ ἡμῶν.
— Τίς οἶδεν; εἶπεν ἡ Κλοτίδῃ καταβεβλη-
μένη.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὡς ἵνα δικαιο-
λογηθῇ ἡ ὑπόψια της, ὁ ὑπηρέτης προσή-
νεγκεν ἐν ἐπισκεπτῆριον εἰς τὴν κυρίαν Ἐ-
ζύου. — Μία νεᾶνις, εἶπε, συναδευμένη, νο-
μίζω, ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ της ἐπιθυμεῖ νὰ
ἐπισκεφθῇ τὴν κυρίαν.

Ἦτο τὸ ἐπισκεπτῆριον τῆς Ἑλπινίκης.
Ἡ ἀνρόσπουτος αὐτὴ ἐπίσκεψις, εἰς ὧραν ἤδη
προκχωρηκυῖαν, ἠῤῥησε τὴν ἀγωνίαν τῆς
κυρίας καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐζύου. Ἄν αἱ
ἀνησυχίαι των δὲν ἦσαν πολὺ μεγάλαι, τὸ
διάδημα τοῦτο τὰς εἶχεν ἐκπλήξει μὲ τρό-
πον δυσάρεστον ὡς ἑλλειψίς τακτικῆς συμ-
περιφορᾶς παρὰ νεάνιδι, τῆς ὁποίας τὴν
παράδοξον διαγωγὴν ἐκ τῶν προτέρων ἤδη
εἶχον τὴν διάθεσιν νὰ ἐξογκώσωσιν ὑπὲρ τὸ
δέον. Εἶπον ἐν τούτοις εἰς τὸν ὑπηρέτην νὰ
εἰσαγάγῃ τὰ παρουσιασθέντα πρόσωπα.

Ἡ δεσποινὶς Βρυνειοῦ εἰσῆλθε μόνη.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, εἶπεν εἰς αὐ-
τὴν ψυχρῶς ἡ κυρία Ἐζύου, ἐνόμιζον ὅτι
εἴς συνώδενέ τις.

— Εἶναι ἀληθές, εἶχον μετ' ἐμοῦ τὴν
κυρίαν Παγέττυ, ἡ ὁποία εἶναι παιδαγωγὸς
καὶ φίλη μου· ἀλλὰ τὸ διάδημα τὸ ὑποῖον
ἔκκαμα παρ' ὑμῖν, κυρία καὶ δεσποινίς Ἐζύου,
μοὶ εἶναι τοσοῦτον ἀτομικὸν ὥστε παρεκά-
λεσα τὴν κυρίαν Παγέττυ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐ-
πανεύρῃ. Θὰ μοὶ παραχωρήσῃτε, ἐλπίζω,
συνέντευξιν στιγμῶν τινων. — Αὕτη εἶχε
παρατηρήσει τὴν ψυχρότητα τῆς κυρίας Ἐ-

ζύου καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας
λέξεις μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ αἰδήμονα.

Ἄλλως ἢ Ἑλπινίκη ἦτο τοιαύτη ὁποῖαν
ὁ Φιλίππος τὴν εἶχε περιγράψει. Τὸ ἀνά-
στημά της, ἀρκετὰ μικρὸν, ἦτο κομψὸν μὲ
ἐξαιρέτους ἀναλογίας. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πό-
δες της ἦσαν παιδικοί. Ὅλα τὰ χαρακτηρι-
στικὰ της εἶχον ἔξοχον καὶ περιφανῆ λε-
πτότητα. Τὸ καθαρὸν μέτωπόν της περι-
κυκλοῦτο ἀπὸ βοστρύχους ξανθοὺς καὶ ἐ-
πιχρύσους. Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ της, γα-
λανοὶ καὶ διαυγεῖς, ἔρριπτον βλέμματα ὡ-
ραῖα. Ἡ ρίς της ὀλίγον καμπυλωμένη ἐ-
στηρίζετο εἰς ῥώθωνας ῥεδίνους καὶ εὐκινή-
τους, οἵτινες ἤνοιογντο εὐκόλως ἐν στιγμῇ
συγκινήσεως. Ἐν γένει ἡ νεᾶνις αὕτη ἐφαί-
νετο ἤδη γυνὴ κατὰ τὴν θέλησιν, τὰς γεν-
ναίας ἀρετάς καὶ τὴν χαρίεσσαν καὶ ὑψηλὴν
ἀξιοπρέπειαν. Εἶχε δὲ πίστιν εἰς τοὺς ἄλλους
καθὼς εἰς αὐτὴν καὶ δὲν ὑπέθετε ποσῶς ὅ-
τι ἤθελε τις δυνηθῇ νὰ ἐκλάβῃ κακῶς καμ-
μίαν ἐκ τῶν πράξεών της, τὰς ὁποίας ὑπη-
γόρευον εἰς αὐτὴν μένον ἡ αὐθόρμητος ἐμ-
πιστοσύνη καὶ ἀπλὴ ἀφέλεια τῶν αἰσθημά-
των της.

Μὲ τρόπον λοιπὸν ἐμβριθῇ καὶ γλυκύν ἐ-
ζήγησε τοὺς λόγους οἵτινες τὴν ὠδήγησαν
ἐκεῖ. — Δὲν ἔχω πλέον, εἶπε τελευταῖον εἰς
τὴν κυρίαν Ἐζύου, δὲν ἔχω πλέον τὴν μη-
τέρα μου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἤθελον φανερώσει
τὰ αἰσθήματα ταῦτα τῆς καρδίας μου, τὰ ὅ-
ποια εἶχον ἐμπιστευθῇ εἰς ἐσᾶς. Ἐσκέφθην
ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ μείνω ξένη πρὸς
ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ μνηστήρ μου εἶναι
ὅτι, εἶναι καὶ αἱ ὁποῖαι πρὶν νὰ μοὶ τὸν δώ-
σωσιν, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ μὲ γνωρί-
σωσι καὶ νὰ μὲ κρίνωσιν. Ἰδοὺ διὰ τί ἦλθον
πρὸς ὑμᾶς, κυρία.

— Καὶ ὁ Φιλίππος ἤξευρεν ὅτι θὰ ἤρχε-
σθε;

— Μάλιστα· ἐκεῖνος πρὸ πάντων ἠθέ-
λησε νὰ ἔλθῃ ταύτην τὴν ἐσπέραν. Ἐρρό-
νει, προσέθηκε μετὰ θλίψεως, ὅτι δὲν ἠθέλατε
ἐπὶ τούτῳ ποσῶς δυσαρεστηθῇ.

Ἡ Κλοτίδῃ, τὴν ὁποῖαν ἡ συγκίνησις
τῆς νεάνιδος ἤρχιζε νὰ κερδῇ, ἠγέρθη

αἴφνης καὶ ἔκαμε θῆματά τινα ἐντὸς τῆς αἰθούσης· ἔπειτα, ὀλέπουσα ὅτι ἡ κυρία 'Εζῦου καὶ ἡ 'Ελπινίκη τὴν παρετήρουν, ἐστάθη πρό τιнос κατόπτρου καὶ προσεποιήθη ὅτι ἐτακτοποιεῖ τὴν κόμην της. — Δὲν δύναμαι ἐν τούτοις νὰ τὴν δέχωμαι κατ' ἄλλον τρόπον, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως. — Εἶτα δ' ἐπανελεθῶσα ἐκάθισεν.

Ἡ κυρία 'Εζῦου διέμενε σοβαρὰ καὶ φιλόφρων. — Καὶ ὁ πατὴρ σας, δεσποινίς, ὁ κύριος Βρυένιος, πότε φθάνει εἰς τὴν Γαλιαν;

— Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν πιθανῶς.

— Θὰ ἀποπλευσῇ λοιπὸν ἐκεῖθεν σήμερον;

— Μάλιστα.

— Θὰ τὸν ἴδωμεν κατὰ τὴν ἀφίξιν του. Θὰ τὸν ὁμιλήσωμεν περὶ ὑμῶν, δεσποινίς, καὶ περὶ τοῦ υἱοῦ μου. Εἶναι σπουδαῖον τὸ νὰ νυμφευθῇ τις. Τὰ τέκνα, ὅταν ᾖναι εὐλικρινῆ καὶ ἄδολα, καθὼς ὑμεῖς, δεσποινίς, καθὼς ὁ Φίλιππος, ἔλκονται πρὸς ἄλληλα· θὰ ᾔτο δὲ αὐστηρότης τὸ νὰ κατηγορῇ τις αὐτὰ διὰ τοῦτο· ἀλλ' ἂν ἑτέρου εἶναι καθήκον τῶν γονέων, πρὶν νὰ εὐλογήσωσι διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν τὴν ἔλξιν ταύτην τῆς καρδίας των, νὰ τὴν κρίνωσιν ὑπὸ τὴν ὄλως θετικὴν ἐποψίν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μέλλοντος διὰ τῆς ἐαυτῶν περισκέψεως καὶ πείρας.

— Ἐχετε δίκαιον, κυρία, ἀπήντησε μετὰ δειλίας ἡ 'Ελπινίκη.

Αὕτη κατελάμβανεν ὡσαύτως ὅτι ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο συγχρόνως δι' αὐτὴν καὶ ἄδεια ἀναχωρήσεως ἣν τῇ ἔδιδον· ἀλλ' ἡ διάψευσις τῶν ἐλπίδων της ἦτο τοσοῦτον μεγάλη, ὥστε δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἀπέλθῃ.

Ὁ ὑπηρέτης εἰδοποίησεν, ὅτι ἡ παιδαγωγὸς τῆς δεσποινίδος Βρυενίου τὴν περιέμενεν ἐν τῇ ἀμάξῃ της.

— Κυρία, ἔλαβε τὸ θέρρος νὰ εἶπῃ ἡ 'Ελπινίκη εἰς τὴν μητέρα τοῦ Φιλίππου, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ἔρχωμαι νὰ σᾶς ἴδω ἐνίστε;

— Μάλιστα, δεσποινίς, καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως θὰ ἔρχώμεθα νὰ σᾶς ἴδωμεν. Εἶναι ἀνάγκη, εἶπε μὲ σοβαρὸν ὕφος, νὰ γνωρίζωμεθα καὶ

συνυποστηρίζωμεθα.

— Ὑγιαίνειτε λοιπὸν, κυρία.

— Ὅρα καλῇ, δεσποινίς, καὶ καλῇ αὐθις συνάντησις, εἶπεν ἡ Κλοτίδῃ.

Ἡ 'Ελπινίκη ἐξῆλθε βραδέως, ὡς λυπημένη· ἐξῆλθεν δ' ἐκ τοῦ ἐδάφους τῆς οἰκίας ταύτης μετὰ τινος ἀνακουφίσεως.

Μόλις ἡ 'Ελπινίκη εἶχεν ἀναχωρήσει, καὶ ἡ Κλοτίδῃ προσῆλθε μετὰ ταχύτητος πρὸς τὴν κυρίαν 'Εζῦου.

— Δοιπὺν! μητέρα μου, εἶπεν εἰς αὐτήν.

— Εἶναι τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπέρχεται εἰς ἡμᾶς, τέκνον.

— Καὶ μὲ ποῖον τρόπον; ἡ νεᾶνις αὕτη εἶναι θελακτικῇ.

— Ἄν δὲν ἦτο τοιαύτη, θὰ ἦτο κίνδυνος.

— Αὕτη δὲν ἤδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ μορφασμὸν τινα λύπης. — Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος, ἀλλ' εἶναι σκληρὸς.

— ὦ! μητέρα μου, ἀνέκραξεν ἡ Κλοτίδῃ, σὺ ἡ τοσοῦτον θαρραλέα καὶ γενναία! . . Ἐγὼ λοιπὸν πρέπει νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν σου; — Καὶ ὥσει κάμουσα ἀποστροφὴν τινα πρὸς αὐτήν.

— Ἐγὼ!

— Ὅχι, Κλοτίδῃ, θὰ ἦμαι γενναία, ἀπαιτεῖται τοῦτο· ἀλλ' ἄς μὴ τὸ ἀποκρύψωμεν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀρχίζουσι δι' ἡμᾶς ἡ πάλη καὶ ὁ ἀγὼν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τέσσαρες καρφίδες! — Τί τούτου ἀπλούστερον, καὶ ὅμως τὰς ἐβλεπον διασταυρωμένας ἀστροειδῶς ἐν τῷ μέσῳ πόρπης ἣν πάντοτε ἐφόρει κυρία τις. Ἐρωτήσας ἔμαθον τὰ ἀκόλουθα, ἅτινα μετὰ συγκινήσεως μοὶ διηγήθη ἡ εὐγενὴς κυρία. Ὁ σὺζυγὸς μου ἦτο Πολωνὸς ἐπατριδὸς· καταγγελλθεὶς δὲ ὑπὸ ἰσχύοντος ἐχθροῦ καθεῖρθη ἐν παλαιᾷ τινι

πύργῳ. Ἐπειδὴ δ' ἐν αὐτῷ ὁ ἀτυχὴς σύζυγός μου μὲ τὰς καρφίδας ταύτας διεσκέδαζε καὶ οἶονεῖ εἰργάζετο ρίπτων αὐτάς ἐν τῇ σκοτεινῇ εἰρηκτῇ καὶ εἶτα ἀναζητῶν, ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς ἀνάμνησιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἵνα ἐργάζεται, προσεκδόλησα αὐτάς ἐπὶ τοῦ κοσμηματος τούτου, ὅπερ οὐδέποτε θέλω ἐγκαταλείψειν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Καθὰ πληροφορούμεθα, ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν, περιτῆλε πάντα τὰ ἐν Σουρμένοις χωρία μεθ' ἑλὴν δὲ τὴν ἀντενέργειαν ἐλίγων τινῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτῷ Σουρμενιτῶν, οἱ ὅποιοι προσεπάθουν νὰ ὑποκινήσωσι κατ' αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀπληκικοὺς χωρικοὺς, πανταχοῦ ἐγένετο δεκτὸς μετὰ σεβασμοῦ καὶ μεγάλων τιμῶν, ἰδίᾳ δ' ἐν τῷ χωρίῳ Μουρκάντων καὶ τῇ Κελωνήσῃ, ἐνθα, ὅτε μετέβη ἡ Α. Πανιερότης, πάντες οἱ κάτοικοι μετὰ τῶν προὔχόντων καὶ τῶν ἱερέων καὶ τῶν μαθητῶν καὶ διδασκάλων ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν Αὐτῆς καὶ πρὸς ἀποδείξιν τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ μετὰ παρατάξεως συνώδυσαν Αὐτὴν μέχρι τοῦ χωρίου των, ὅποτε οἱ μὲν μαθηταὶ ἐψαλον ᾄσμα κατὰλληλον, προσήκουσα δὲ προσφώνητις ἀπηγγέλθη παρὰ τινος τῶν διδασκάλων πρὸς τὴν Α. Π. ἥτις καὶ ἀντεφώνησε τὰ δεόντα. Ἐπειδὴ δὲ ὅσοι κατ' ὑποκίνητην ἐτέρων ἐφάνησαν κατ' ἀρχὰς θέλοντες ν' ἀντενεργήσωσι πρὸς

τὴν Α. Π. μετανόησαντες προσῆλθον καὶ ἐζήτησαν συγγνώμην καὶ ὥς ἐκ τούτου σχεδὸν ἐπανήλθεν ἡ ἀπαιτούμενη ὁμόνοια πρὸς ἑνσρξιν τῶν μαθημάτων καὶ τοῦ κεντρικοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου τῶν Σουρμένων, ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι, ὅπως πάντα τὰ ἐνοριακὰ σχολεῖα ἤρξαντο ἡδὴ τῆς παραδόσεως τῶν μαθημάτων, θὰ ἀρχίσῃ αὐτά καὶ τοῦτο ἐντὸς ὀλίγου, ἀφ' οὗ ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ ἐλλογιμώτατος κ. Χαράλ. Δημητριάδης καὶ οἱ διδάσκαλοι εἶναι ἤδη συμφωνημένοι. Τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ αὐθις προτρέπομεν καὶ συμβουλεύομεν τοὺς φιλομούσους Σουρμενίτας νὰ σπεύσωσι ν' ἀνοίξωσι τὸ κεντρικὸν Ἑλληνικὸν Σχολεῖόν των καὶ νὰ ἀγαπῶσι τὸν Διευθυντὴν αὐτοῦ κ. Χαράλ. Δημητριάδην· διότι ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τούτου ἤρχοντο κατ' ἔτος τελειόφοιτοι τοῦ σχολείου τούτου εἰς τὸ ἡμέτερον Φροντιστήριον ἄριστα κατὰ πάντα κατηρτισμένοι.

— Πληροφορούμεθα ὅτι ἀφίκετο κατ' αὐτάς εἰς τὸ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸν προξενεῖον τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀξιότιμους συμπολίτας καὶ τῶν ἐνταῦθα ἐκπαιδευτηρίων ἀναγεγραμμένους εὐεργέτας κ. κ. Φωκίωνα Κούσην καὶ Κ. Θεοφύλακτον ἀπονεμηθὲν, ὥς ἐγκαίρως εἵχομεν ἀναγγεῖλαι, παρὰσημον. Πρόκειται δὲ, καθὰ ἠκούσαμεν, νὰ γείνη ἡ ἐπίδοσις αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπίδημοῦντα νῦν ἐνταῦθα κ. Κ. Θεοφύλακτον τῇ προσεχεῖ Κυριακῇ ὑπὸ τοῦ ἀ-

να πληρῶντος τὸν ἀπόντα Ἑλληνα Πρίξινον κ. Ἀνδρ. Τριανταφυλλίδου.

— Πρό τινων ἡμερῶν παιδίον τι κατέπεσεν ἀπὸ τινος συκῆς, καὶ ἡ γαστήρ αὐτοῦ διερράγη, ὥστε ἐξέπεσον καὶ τὰ ἔντερα. Πληρορορούμεθα, ὅτι οἱ ἀξιώσιμοι συμπολιταὶ ἡμῶν ἱατροὶ κ. κ. Ἀδαμάντιος Κ. Ἐφραιμίδης καὶ Ἀνδρέας Ἰ. Μεταξᾶς κατάρθρωσαν διὰ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα ἱκανότητος αὐτῶν νὰ θεραπεύσωσι τὸ παιδίον τοῦτο καὶ νὰ σώσωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ σοβαροῦ κινδύνου τοῦ θανάτου, ὃν διέτρεχεν.

— Ἐπειδὴ πρὸ ἡμερῶν κατατρεπτικώτατος σεισμὸς γενόμενος ἐν Πελοποννήσῳ περιήγαγεν ὁμοεθνεῖς οἰκογενείας πλείστας εἰς μεγίστην ἔνδειαν καὶ ταλαιπωρίαν, κατὰ σύστασιν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ ἐνταῦθα Ἑλλήνος Προξένου κ. Ἀνδρ. Τριανταφυλλίδης μετ' ἐπιτροπῆς Ἑλλήνων ὑπηκόων ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ. κ. Π. Σαβαρῆ, Σ. Μελίδου, Ἀδ. Λ. Ἐφραιμίδου καὶ Ἰ. Γιαννηκαπάνη φροντίζει πρὸς συλλογὴν συνδρομῶν ὑπὲρ αὐτῶν. Πιστεύομεν, ὅτι πάντες οἱ τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας ἔχοντες πρόθυμον καὶ γενναῖαν θέλουσιν ἐγγράψαι τὴν

συνδρομὴν των ἐν τῷ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀνοιχθέντι ἤδη καταλόγῳ.

— Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἀφίκετο ἐξ Ἀμισοῦ ὁ κ. Ἰπποκράτης Ζαγαρινάρης, περιοδεύων ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐξ ἐμμεσων φόρων σὺν τῇ ἀφίξει αὐτοῦ πληροφρηθέντες καὶ τοὺς ἐν Ἀμισῷ πρὸ ἡμερῶν τελεσθέντας ἀρραβῶνας αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Κατίνας Κ. Κουτσούρη, ἀδελφῆς τοῦ ἡμετέρου φίλου καὶ γνωστοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀστέρους τοῦ Πόντου» νεαροῦ ποιητοῦ κ. Γεωργίου Κ. Κουτσούρη, ἀσμένως δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰδησιν ταύτην καὶ συγχαίροντες τοῖς μνηστευθεῖσι ἐπευχόμεθα αὐτοῖς προσεχῇ καὶ εὐτυχῇ καὶ τὴν στέψιν αὐτῶν.

Μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως ἀναγγέλλομεν καὶ τοὺς ἐν Μαγγεστρία μετὰ τῆς δεσποινίδος Εὐτέρπης Πολιτάκη τελεσθέντας ἀρραβῶνας τοῦ συμπολίτου ἡμῶν δικηγόρου κ. Ἀδαμαντίου Ἐφραιμίδου, ὁ ἐποῖς ἐπανελθὼν ἐνταῦθα πρὸ ἡμερῶν ἀνεχώρησε χθὲς εἰς Σμύρνην. Ἐκφράζομεν δὲ καὶ τούτοις τὰ συγχαρητήρια ἡμῶν καὶ ἐπευχόμεθα τὰ βέλτιστα.

ΠΟΙΗΜΑ

(Ἀφιερῶται τῷ φιλάτῳ μοι Χ. Π. Κοτσαμπασιδῇ.)

Α'.

Νῦξ βασιλεύει . . . Τὰ ἄστρα 'ς τὸν θόλον, ἰδοῦ, τρέμοσθύνουν
Τῶν οὐρανῶν κ' ἄργυρᾶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἡ Σελήνη

Ἐκλαμπρον φῶς διαχύνει τὰ μαῦρα φωτίζουσα σκότη.
Καὶ διασχίζουσα ταῦτα διὰ τοῦ ἀπλέτου φωτός της
Νύμφην τὴν φύσιν ἀμέσως λαμπρὰν καθιστᾷ ἐστεμμένην
Μ' ἔλως στιλπνῶν ἀδαμάντων πληθὺν θαυμαστὴν, τῶν ἀστέρων.

Ἄπας ὁ πόντος κοιμᾶται καὶ μόνον ἀγρύπνως ὁ φλοῖσθος
Κρούει καὶ θλάται ἐκεῖ 'ς τὰς ἀκτὰς ὡσεὶ πένθος ἐκφράζων.
Πέραν ἀκούεται πάλιν ὁ ρύαξ ἡρέμα μορμύρων,
Ἄντανακλᾷ τῶν ἀστέρων τὴν λάμψιν 'ς τὸ ὕδωρ καὶ τότε
Κάτοπτρον εἶναι λαμπρὸν, στίλβον δίκην ὠραίων σαπφείρων
Ρέει, ὡς ρέει ὁ ὅσιος, ὡς τρέχει ὁ χρόνος πτερόπους!

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ θανάτου, ὁ ὕπνος, ἐλθὼν κατακλίνει
Ἀποκαμόντων θνητῶν ὀφθαλμοὺς, ἀνακούφισιν χύνων
Εἰς τ' ἀπαυδῆσθαιτ' ἀμέλῃ αὐτῶν ἐργασθέντων τοσοῦτον.
Ἔνδον τῆς τόσης βαθείας σιγῆς οὐδεὶς κρότος ταρασσεῖ
Τὸν ψυθυρίζοντ' ἄερα, σαλεύοντα δένδρων τὰ φύλλα.
Πλὴν ἐκεῖ πέραν τίς τόσοσ' αὐθάδης, προπέτης τοῦ σκότους
Τὴν ἡσυχίαν συγχύζει κ' ἀκούεται μαῦρός του θρήνος;
Μὴ τις πληγὴ ἐν τῷ σώματι εἶναι αἰτία τοῦ γόου;
Μήπως ληστὰι τὴν οἰκίαν ἐκείνου γυμνοῦσιν ἐλθόντες;
Μὴ εἶναι γλαυξ, ἢ κλαυθμοὶ γοεροὶ νυκτικόρακος μαύρου;
Ἄπαγε! Θρήνους ἀκούεις; . . . Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου,
Τῆς νεκρικῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς ψυχὴ μία πειρᾶται,
Καταλμπάνουσα τὴν ἐπὶ γῆς βιωτὴν της, ν' ἀνέλθῃ
Εἰς τὴν αἰώνιον . . . Κεῖται, ἰδὲ, ἡμιθνής ἐν τῇ κλίνῃ . . .
Ψυχορραγεῖ . . . φεῦ! γογγύζει καὶ πέριξ της χύνουσι λάβρον
Δάκρυ οἱ γνώριμ' ἐκείνης κ' ἐκπέμπουν σπαράττοντα θρήνον·
Ἐνεκα τούτων συγχύζεται, πλήττετ' ἡ νύξ μετὰ πένθους . . .

Β'.

Πέραν ἀτένιζε! . . . Ὅπου τὰ πάθη σιγῶσιν, εἰς μέρος
Ὅπου ἀνθρώπων τὸ βῆμα σπανίως πλανώμενον βαίνει,
Εἰς ἐρημίαν ὑψοῦται, τὸ ἐμβλημα πόνου, καλύβη
Ἀπὸ καλὰμων κτισμένη· σχεδὸν ἐτοιμόρροπος εἶναι . . .
Θνήσκει πατήρ, γεωπόνος . . . τὰ τέκνα κ' ἡ σύζυγος, οἱμοί!
Πλήττουν τὰ στήθη μακρὰν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς κοινωνίας . . .

Στρέφουν ζητούντες βοήθειαν· ὁμως οὐδεὶς, φεῦ! πλητίον
 Εἶναι νὰ φέρῃ ἐν τάχει μικράν ἀρωγὴν τοῖς δυστήνοις.
 Λεῖπ' ἱατρῶν ἐπιστήμη ἐνταῦθα . . . Ἰδέτε! κλονεῖται
 Ἡ τοῦ πτωχοῦ γεωπόνου καλύβ' ὑπὸ τὸ τοῦ θανάτου
 Βῆμα . . . ἐνταῦθα τοὺς πόνους αὐτὸς ἐντελῶς θεραπεύει . . .

Οἱμοὶ! Ἀκούεις; . . . παρθένου φωνὴ δὲν σὲ πλήττει τὰ ὦτα;
 Πέραν ἐκεῖ σ' τὴν καλύβην τὸν λύχνον ἀνάπτουσα κλαίει,
 Λύχνον, θανάτου φῶς χύνοντα, φῶς ἀμυδρὸν, τρεμοσβύνον.
 Ὡ! εἰς τοὺς ὤμους τῆς βόστρυχοι πίπτουσιν ἀτμηελήτως,
 Τὴν τῆς καρδίας δηλοῦντες σφοδρὰν ταραχὴν τῆς παρθένου.
 Ἰδε . . . πτωχὰ τὰ φορέματα ἔχει, ἀγγέλου πλὴν σχῆμα,
 Εἶν' ἡ ψυχὴ τῆς ἀγνῆ καὶ τὸ κάλλος ἀγνὸν ὡς ἐκείνη . . .
 Θνήσκοντα κλαίει ἡ τάλαινα κόρη τὸν μαῦρον πατέρα . . .
 Νά! μελανείμων, παράφορος τῇδε κάκεισε, θρηνοῦσα,
 Στρέφει τὸ δλέμμα τῆς καὶ μὲ τὸ δάκρυ τὴν κάτωχρον ὄψιν
 Ραίνει τοῦ θνήσκοντος καὶ περιβάλλει ἐκεῖνον, ποθεῦσα
 Ἐκ τῆς ζωῆς τῆς νὰ δώσῃ ζῶν τῷ πτωχῷ γεωπόνῳ.

Τλήμων παρθένος! . . Τὴν μαύρην δρεπάνην τ' ἀσπλάχνου θανάτου
 Ὡ! ἂν ἡμπόρεις εὐθὺς ν' ἀποκρούσῃς, ζῶν θὰ ἐδώρεις
 Τῷ μετ' αὐτοῦ εἰς ἀγῶνα ἐλθόντι δυστήνῳ πατρί σου!

Πόσον τὸ δάκρυ τῆς ρεεῖ! . . . λυγμοὶ τὴν καρδίαν τῆς σφάζουν,
 Καὶ θανασίμων ἀκούονται ἤχοι αὐτῆς μονολόγων:
 «Θνήσκεις, ὦ πάτερ! κ' ἀρίνεις ἡμᾶς εἰς φρικτὴν δυστυχίαν!»
 Καὶ μετ' ὀλίγον σ' τὸν μάταιον κόσμον ἀποτειομένη,
 «Κόσμε, φωνάζει, εἰρκτὴ ἀλγεινὴ, κατοικία βασάνων,
 Σ' ἐγκαταλείπει θνητός τις, ἰδὲ τον! εἰς κόκκος σ' τὴν ἄμμον,
 Μία σταγὼν εἰς τὰ ὕδατα λίμνης, ἐν φύλλον σ' τὰ δάση.
 Πλεῖστοι γεννῶνται σ' τὴν γῆν κ' ἀποθνήσκουσι πλεῖστοι ὁμοίως·
 Γέννησις, τάφος· πρωΐ, ἐσπέρα· χαρὰ, λύπ' ὁ βίος! . . .»

Γ'.

Ὡρα σημαίνει τῆς μέσης νυκτός . . λαμπροτέρα ἡ Φοῖβη
 Μ' εὐκυκλὸν δίσκον φωτίζει καὶ ἐντὸς τῆς ἀτέρμονος στέγης,
 Τῆς ἀτενοῦς ὁροφῆς τοῦ αἰθέρος, τὸ ἄωτον λάμπει
 Τῆς τοῦ Ὑψίστου Σοφίας ὡς θεὰ σαπείρων, σμαράγδων,

Κι' ἀντανακλῶσιν αὐτὴν τῆς θαλάσσης οἱ ἄμετροι χῶροι.

Τίς ἁρμονία! ὦ! ἔκτασις ποία! ὦ! τί μεγαλεῖον!

Ἄδυνατεῖ ἡ πορεία τοῦ νοῦ, ταχυτέρου ἀνέμων,

Νὰ περιέλθῃ τὸ ἄστρ' εἰς διάστημα μέγα αἰώνων!

Μέσῳ λοιπὸν μαγικῆς καὶ γοήσεως νυκτὸς τηλικαύτης,

Μέσῳ ἀπλέτου φωτὸς τῆς Σελήνης καὶ τῶν μετὰ ταύτης

Ἀπαυγαζόντων ἀστέρων, ἐντὸς νηνεμοῦντος ἀπείρου

Καὶ κοιμωμένων ἀνθρώπων, ἐκεῖν' ἡ ψυχὴ ὑπαφίνει

Τὴν ἐπιγείαν σκηνὴν τῆς ζωῆς καὶ ἀπέρχετ', ἀγγέλων

Πλήθους αὐτῆς ἡγουμένου, φυλάκων τοῦ ὕπνου ἀνθρώπων,

Ἐς τὰς οὐρανίους μονὰς τοῦ Ὑψίστου, ἀφίνουσα λύπην

Εἰς τοὺς γνωρίζαντας ἤδη καὶ ἀπροιξ μετ' αὐτῆς συνδεθέντας,

Πλείστην χαρὰν δὲ αἰσθάνετ' αὐτὴ ἐν αὐτῇ, καὶ δικαίως,

Φεύγουσα πένθη καὶ δάκρυ καὶ μαύρην οἰδύνην καρδίας.

Δ'.

Τὸν σκελετὸν τοῦ θανάτου ἰδὲ πῶς τὴν λείαν ἐκείνην

Φέρει γελῶν ὡς ἐν φάσμα νυκτὸς φρικαλέον βαδίζων.

Ὁ καταχθόνιος γέλως ἐκείνου τὰ μέλανα νέφη

Εἰς τὸν αἰθέρα ἀθροίζει καὶ πνέει βορρᾶς λυσσαλέος,

Ὅστις μηνύει ἀμέσως τὴν ἄφιξιν τούτου ἔς τὸν κόσμον,

Ἵνα θερίσῃ, ὡς στάχυν, πληθὺς νοσταλγεῖς τῶν ἀνθρώπων.

Ἐβᾶινε τότε διὰ τῶν ποδῶν του μολύνας τὸ χάος,

Ὅλον πληρῶν τὸ διάστημα' ὁσμῆς θανασίμου, δυσώδους.

ὦ! καὶ ἡ δίκη μου ψυχῇ ἐὰν ἔφευγεν οὕτως: ἐν μέσῳ

Ἀγλαϊζούσης τοιαύτης νυκτὸς! Οὐδεμία τις ἄλλη

Ὡραιότερα αὐτῆς καὶ εὐτυχῆς τελετῇ τοῦ θανάτου.

Εὐτυχεστάτη λοιπὸν καὶ ἡ ψυχῇ, καὶ, ὑπῆρξεν ἐκείνη!

Τέρπεται νῦν ἐν τῷ μέσῳ ἀφάτου χαρᾶς παραδείτου!

Μνημα ἐδέχθη τὸ σῶμα αὐτῆς ἀπευκταῖον καὶ μαῦρον

Καὶ μετ' ὀλίγον σκωλήκων τὸ βρῶμα αὐτὸ θ' ἀπογενίη,

Ἀθανασίας ἐν τούτοις ἀέρ' ἀναπνέ' ἡ ἰδίᾳ! . . .

Ἐξ Ἀμμοῦ τῇ 15 ἡ Ἰουλίου 1886 ἔπειψε πρὸς καταχώρησιν

Χ. Χ. Συμβουλίδης.